

Mời các bạn cùng tham khảo Văn mẫu **Đóng vai chị Dậu kể lại đoạn trích Tức nước vỡ bờ** lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Dàn ý đóng vai chị Dậu kể lại Tức nước vỡ bờ chi tiết nhất

1. Mở bài

Giới thiệu tác giả Ngô Tất Tố, đoạn trích Tức nước vỡ bờ và nhân vật chị Dậu.

2. Thân bài

a. Bối cảnh

- Không khí căng thẳng, nhộn nhịp của những ngày thu sưu thuế.
- Hoàn cảnh gia đình: nghèo “nhất nhì trong hạng cùng đinh”, phải chạy vạy ngược xuôi để kiếm tiền nộp sưu cho chồng và cho người em chồng đã mất.
- Hành động: bán cái Tí - đưa con gái đầu lòng mới 7 tuổi cho nhà Nghị Quế và chăm sóc người chồng bị đánh.

b. Cuộc vùng dậy của người đàn bà

- Bối cảnh: chăm sóc chồng bị thương nặng, người nhà lí trưởng ủa tới đòi bắt chồng đi đánh dù anh mới bị chúng đánh bị thương nặng từ hôm qua vì thiếu sưu.
- Hành động: ban đầu nói năng nhỏ nhẹ, van xin chúng đừng đánh, đừng bắt chồng mình đi. Lúc sau không thể chịu được sự hống hách, hách dịch của bọn cai lệ nên đã đánh trả chúng.

→ Những hành động bộc phát vì quá sức chịu đựng vừa thể hiện tình yêu thương sâu sắc dành cho chồng, vừa tố cáo tội ác của xã hội phong kiến.

3. Kết bài

Khẳng định lại giá trị nội dung và nghệ thuật của tác phẩm.

Bài văn Đóng vai nhân vật chị Dậu kể lại đoạn trích Tức nước vỡ bờ mẫu 1 tuyển chọn

Ngoài đầu làng, tiếng mõ lại inh ỏi vang lên, trong nhà, tôi trở mình thở dài lặng lẽ. Sao mà ngọt ngọt, sao mà bức bối thế này? Tiếng khóc, tiếng thét cứ vẳng lên trong đầu, khiến tôi chẳng thể nào chớp mắt nổi. Con bé Tí đang bú, bị tôi làm

giật mình thức dậy kêu oe oe. Khôn khổ cho cái thân đàn bà này! Nếu gia đình tôi không phải hạng cùng đinh của cái làng này thì đâu đến nông nỗi này!

Số là mấy hôm nay đến ngày thu sưu thuế của triều đình, lính lệ, các quan nha từ trên tề tựu đông đủ ở đình làng, bắt mỗi đầu đình ba đồng bạc để nộp suất sưu. Nếu không có tiền đóng, các quan sai lính lệ bắt người ấy ra đình, đánh cho đến khi nào đủ tiền thì thôi. Ôi cái thân nghèo mạt kiếp như gia đình tôi lấy đâu ra từng ấy tiền mà đóng cho triều đình bây giờ? Tôi chạy vạy khắp nơi, lo tiền lo bạc, chồng tôi ốm phải nằm ở nhà, ấy vậy mà mấy tên lính lệ lại bắt chồng tôi ra đình mà đánh mà đập đến chết đi sống lại. Nhìn chồng nằm co quắp ở đình làng, tôi chẳng biết phải làm gì cho đủ cái suất sưu kia. Giờ nhà chẳng còn gì mà bán, chỉ còn cách ấy, thôi thì còn người là còn cửa, tôi nghĩ vậy rồi trở lại nhà. Cho con bé ăn một bữa cuối cùng, nhìn đứa con gái mới chỉ bảy tuổi mà đã biết lo lắng cho gia đình, phần thầy phần u từng củ khoai nhỏ, tôi thấy lòng mình thắt lại, nước mắt tràn ra, nhưng biết sao bây giờ? Tôi cắn răng bán nó làm người ở cho nhà Nghị Quế ở đầu làng mới tạm đủ số tiền đóng sưu cho chồng. Biết đâu sau này trời cho vợ chồng tôi khâm khá có thể chuộc lại con bé thì sao?

Những tưởng thế là yên, nhưng hôm sau quan trên lại sai lính lệ báo cho tôi rằng nhà tôi còn một suất đình của người em chồng nữa. Ôi trời ơi, khôn nạn đến thế là cùng! Chú ấy đã chết từ năm ngoái rồi các người còn đòi thu nữa sao? Thế nhưng nào ai dám cả gan mở lời ấy với quan? Nhưng nhà tôi một suất đã khôn đốn, còn thêm một suất sưu nữa thì làm sao gánh nổi? Ấy vậy, tôi đành ra cấp nón ra trình bày với quan trên, mong quan trên đèn giời soi xét, nhưng tôi đã bị đuổi trở về.

Nằm trần trọc chẳng sao ngủ được thì nghe tiếng người huyên náo ngoài đầu cổng, tiếng chó sủa inh ỏi khắp làng. Tôi bật dậy chạy ra ngoài thì thấy người ta cõng chồng tôi trên lưng rồi vứt bịch vào một góc nhà. Nhìn chồng rũ rượi như một người đã chết, tôi thốt thoảng gọi "thầy nó ơi" nhưng chồng tôi chẳng hề động đậy. Tôi đau xót, uất ức, hoang mang, có khi nào chồng tôi đã chẳng còn thở nữa. Bác Lý, bác Cả xúm lại gọi tên rồi xoa bóp cho chồng tôi, may sao một lúc thì chồng tôi mở mắt. Ông giời may còn xót thương cho gia đình tôi mà để chồng tôi được sống. Chắc chồng tôi đói lắm, từ hôm qua tới nay nào được miếng gì vào bụng, lại còn bị đánh đập tới chết ngất đi như thế! Nhưng mà chẳng còn gì ngoài mấy củ khoai rã, tôi định bụng đem lên cho chồng thì may sao bà hàng xóm đưa cho tôi một bát gạo:

- Đây, chị cầm lấy mà nấu cho anh ấy tí cháo! Từ hôm qua tới nay, nào đã được cái gì vào bụng đâu, người như thế, còn sức đâu mà ăn khoai.

Tôi nhìn bà, xúc động, run run cầm lấy bát gạo:

- Ôn nghĩa này cháu cảm tạ bà, chẳng biết bao giờ cháu mới trả lại được cho bà ...
- Thôi cứ lo cho anh ấy khỏe lại đã, ơn nghĩa gì?

Nói rồi bà cất bước lại nhà, tôi may mắn đem bát gạo nấu thành bát cháo loãng mang lên cho người chồng tội nghiệp của mình.

Tôi bắc nồi cháo, đem lên giữa nhà, ngả mấy chiếc bát đã sứt mẻ mà múc ra la liệt rồi lấy quạt quạt cho chóng nguội.

Mặt trời đã ló dạng qua ngọn tre, tiếng tù và, tiếng trống lại đua nhau kéo lên thùng thảng, lại một ngày ngọt ngào nữa ở cái làng nhỏ bé này. Tiếng chân người, tiếng kêu, tiếng chó sủa cứ đua nhau vọng lên khắp các con đường, ngõ hẻm. Tiếng bước chân lạt đật trên nền đất, bà lão hàng xóm đứng giữa cái sân con mà hỏi vọng vào:

- Anh nhà đã đỡ hay chưa?
- Cháu đội ơn cụ. Chồng cháu đã đỡ hơn đêm qua, ấy nhưng mà vẫn còn lệt bệt, mỗi mệt lắm cụ ạ!
- Nay, cô có bảo chú ấy tí nữa liệu mà trốn đi đâu, không người ta đến thúc suu, không có người ta lại bắt, lại đánh cho thì khổ lắm. Người đã ốm yếu như thế, sức nào mà chịu nổi trận đòn?
- Vâng cụ ạ, cháu cũng định như cụ dạy. Chờ chồng cháu ăn xong bát cháo, cháu sẽ giục chồng cháu đi ngay chứ đã được ăn gì từ qua đến giờ đâu?
- Ủ, thế thì chóng lên, không họ vào bây giờ đây!

Nói rồi, bà lại lật đật lại nhà với vẻ mặt vừa như lo lắng, vừa như băn khoăn điều gì. Thằng Dần - đứa con thứ hai đã vục vội một bát cháo nóng bỏng. Nó vừa húp nẩy húp để, vừa thổi phì phì. Tôi rón rén bưng bát cháo lại gần chồng:

- Thầy em cố dậy ăn lấy bát cháo này cho đỡ xót ruột!

Nói rồi, tôi đón lấy con bé con, bế ẵm ngửa nó ngồi cạnh chồng, chẳng biết chồng tôi có ăn được hay không. Anh ngồi gượng dậy, vươn vai, ngáp dài một tiếng, ưỡn oải chống tay xuống cái phản nằm, rên nhẹ một tiếng rồi ngẩng lên. Vừa kê bát cháo vào miệng, chưa kịp húp thì tiếng người rầm rập bước vào trong sân. Thế rồi, tiếng cai lệ, người nhà lý trưởng xồng xộc xông vào nhà tôi. Thằng Dần hét hoảng, vút bát cháo chổng chơ dưới sàn chạy nép vào mẹ, con bé Tiu khóc ré lên từng hồi. Tôi đưa con bé cho thằng Dần, rồi đứng dậy.

Một tay roi song, tay thước, một tay dây thừng, cai lệ gõ đầu roi xuống đất, hét lên:

- Cái thằng kia, tao tưởng mày chết đêm qua rồi đấy? Còn ngồi đấy à? Tiền sưu đâu? Nộp ngay ra đây cho ông!

Cái giọng khàn khàn, ốm yếu của một kẻ hút xái vang lên khiến cho chồng tôi phải run rẩy. Phải, chẳng gì hẳn cũng là người có chức có quyền, không sợ sao được. Chồng tôi vội đặt bát cháo xuống phản, yếu ớt lăn đùng ra cái phản con con.

- Này, anh ta lại sắp phải gió như đêm qua đấy!

Chúng tôi nói với nhau bằng cái giọng đầy mỉa mai như thế!

Thế rồi hẳn chỉ thẳng vào mặt tôi, quát lên:

- Này nhà chị kia, chị khát sưu đến chiều mai phỏng? Đấy, chị kêu với ông lý, ông ấy ra đình kêu với quan trên cho, chứ còn tôi, tôi chả có quyền mà cho chị khát thêm giờ nào nữa đâu!

Tôi run rẩy nhìn họ, nhà tôi đến gạo còn chẳng có, lấy đâu tiền mà nộp cho quan. Tôi mới nhẹ nhàng, dè dặt chấp tay tâu bẩm với chúng rằng:

- Thưa các ông, nhà cháu đã nghèo, lại nộp thêm suất sưu cho chú ấy nữa nên mới chậm tiền sưu của các ông, chứ cháu có lòng nào dám bê trễ tiền sưu của nhà nước đâu ạ? Các ông thương cháu, làm phúc nói với ông cai ông lí cho cháu xin được khát ...

Lời còn chưa nói xong, tên cai lệ đã trợn ngược mắt với tôi:

- Này con kia, mày đang xin xỏ với cha mày đấy à? Tiền của nhà nước mà mày dám mở mồm bảo tao nói với các quan xin cho mày khát sao?

- Thưa ông, nhà cháu nào dám bỏ bê, chỉ là nhà cháu nghèo quá, chẳng còn gì, các ông có đánh, có mắng, cháu cũng xin chịu vậy, mong ông thương tình trông lại cho gia cảnh nhà cháu!

Tôi nói với cái giọng rơm rớm nước mắt. Quả là nhà tôi chẳng còn gì nữa, cái nhà tranh dột nát này còn chẳng đủ che nắng che mưa cho mẹ con tôi, lấy đâu ra mà đóng sưu cho nhà nước? Thế nhưng, tiền của nhà nước chẳng thể khát lần khát lửa được mãi. Đang miên man suy nghĩ thì cái giọng của tên cai lệ hầm hè thốt lên:

- Không có ông đỡ cả nhà mình đi đây chứ ông chẳng chửi mắng không đâu! Không hơi đâu nói lảm, bắt gô cổ thẳng chông, điệu ra ngoài đình kia!

Hắn quát lên với tên người nhà lí trưởng. Thế nhưng cái tên ấy lại lóng lóng ngóng, hình như hắn không biết nên làm gì với người chồng tội nghiệp ốm yếu của tôi. Hắn đứng đó, hết nhìn tên lí trưởng, lại nhìn tôi rồi nhìn chồng tôi. Thấy vậy, tên Lý trưởng giật phắt sợi dây thừng, hăm hăm chạy đến bên tấm phản.

Tôi vội buông hai đứa con, chạy lại đỡ lấy tay hắn:

- Cháu xin ông, nhà cháu vừa mới tỉnh, còn chưa kịp ăn gì, ông thương tình cho cháu ...

- Này thì thương tình này, này thì tha cho mày này!

Hắn giơ chân đạp thẳng vào ngực tôi hai bịch. Hai cú đá khiến tôi tối sầm mặt mũi, ngực đau đến nỗi chẳng thể thở được, thế nhưng chẳng hiểu sức lực nào mà tôi đứng lên, chạy lại cự lại cái tên cai lệ cầm thú ấy;

- Chồng tôi đang đau ốm, các người không được phép mang chồng tôi đi!

Lại một cái tát nảy đom đóm mắt giáng vào bên má phải của tôi, cái tát đau rát, đỏ ửng. Tôi ức quá, nghiêng chặt quai hàm, túm lấy cổ tên cai lệ mà dúi. Sức cái tên nghiện ấy làm sao đọ với sức của người đàn bà như tôi, tôi dúi ấn đầu hắn ra tới tận cửa, ấy vậy mà mồm hắn vẫn còn thét nham nhảm đòi trói vợ chồng tôi.

Tên người nhà lí trưởng hình như ngạc nhiên quá trước hành động bất ngờ của tôi, hắn đứng yên như tượng gỗ, bây giờ mới hoàn hồn, sấn sỏ bước tới đòi đánh tôi. Tôi chẳng để hắn được như ý, nắm lấy cán gậy, tôi cố giăng cho bằng được cái gậy trong tay hắn. Thế rồi cái gậy văng ra lúc nào không rõ, tôi chỉ biết tay mình đang vật sức với tên hầu cận của ông lý. Nhưng cuối cùng, tôi nắm được tóc hắn, lẳng cho một cái tới cửa, còn đá thêm một cái vào cái lưng của hắn, hắn kêu "ôi" lên một tiếng rồi ngã nhào ra thêm.

Hả hê, tôi đứng chống nạnh trước cửa mà quát rằng:

- Đứa nào dám trói chồng bà đi, bà cho chúng mày biết tay!

Chồng tôi hoảng hồn, vội thều thào:

- U nó đừng làm thế! Làm thế rồi người ta bắt tù bắt tội cho đấy!

- Tôi thà để phải ngồi tù chứ làm sao để chúng nó làm tình làm tội mình mãi được! Tôi không chịu được...

Hai tên tay sai mặt mày xám ngắt, lồm cồm đứng dậy, lú lú bước chân vào nhau mà chạy ra đường. Chúng chạy nhưng vẫn không quên ngoảnh lại mà quát với tôi rằng:

- Con đàn bà kia, mày đợi đấy, rồi mình biết tay ông!

Nói rồi chúng bước vội ra khỏi nhà tôi. Thật là một lũ hèn, chỉ dám ức hiếp người nghèo!

Tôi bước vội vào nhà, đỡ chồng ngồi dậy, dựa lưng vào tường. Bát cháo ăn dở tôi lại đưa lại cho chồng. Những bát cháo giữa nhà đã xô đầy đổ vỡ, thằng Dần đứng bế em mà khóc thút thít. Tôi nhẹ nhàng ôm con, bế cái Tiu rồi ngồi lại bên chồng nhìn anh ăn. Không biết bao giờ mới thoát khỏi cảnh này, không biết bao giờ mới khỏi cái sưu thuế này nữa. Tôi ngồi nhìn ra xa xăm... Ngoài kia, tiếng chó lại sủa, tiếng khóc lại vang lên nghe thật náo nê...

Đóng vai nhân vật chị Dậu kể lại đoạn trích Tức nước vỡ bờ mẫu 2 chọn lọc hay nhất

Có những kỉ niệm, những câu chuyện tuy đã trôi xa nhưng chúng ta mãi không thể quên được. Câu chuyện của gia đình tôi năm bị bóc lột vì sưu thuế ngày xưa là một kí ức đáng buồn mà tôi không bao giờ quên.

Những ngày thu sưu thuế lại đến, nó còn tăm tối hơn ngày tận thế, ít nhất là đối với gia đình tôi. Tiếng trống mõ, tù và inh ỏi, tiếng thét lác, đánh đập, tiếng kêu khóc vang lên như trong một cuộc săn người. Gia đình tôi lại chẳng khá gì, mấy ngày nay vợ chồng tôi đang tấp bật chạy vạy ngược xuôi để kiếm cho đủ phần sưu thuế mà chồng tôi phải nộp. Nhưng kiếm đâu ra được khi nhà nhà ai cũng phải đóng một thứ sưu cao ngắt ngưỡng và hết sức vô lí. Hôm đó, chồng tôi bị bọn tay sai nhà lí trưởng bắt đi. Lòng tôi lo nơm nớp như lửa đốt. Vừa lo tiền sưu, vừa thương chồng và chắc hẳn kì này anh sẽ bị chúng đánh cho một trận “thừa sống thiếu chết”. Chao ôi, thử hỏi người vợ như tôi sao không khỏi đau đớn, xót xa? Tôi đã thử tìm mọi cách để có thể cứu chồng nhưng lực bất tòng tâm. Thôi thì đến bước đường này, tôi đành phải bán cái Tí vậy. Cái Tí mới lên bảy, là đứa con đầu lòng của vợ chồng tôi, nó rất ngoan, biết nghe lời bố mẹ và vô cùng hiểu chuyện. Tôi suy nghĩ rất lâu, ai mà không khỏi đau xót khi bán đứa con do mình dút ruột đẻ ra và yêu thương, chăm sóc ngàn ấy năm trời về làm người ở cho nhà Nghị Quế. Nhưng nếu tôi không bán con, chồng tôi sẽ bị bọn chúng đánh chết mất. Tôi không còn nghĩ được nhiều nữa, sau khi dặn dò cái Tí, tôi mang nó sang nhà Nghị Quế đổi lấy mấy đồng bạc về nộp sưu cho chồng. Những tưởng mọi thứ đã êm xuôi,

nhưng không! Bọn chúng oái oăm đến mức bắt vợ chồng tôi nộp luôn phần sưu cho người em trai của chồng đã mất. Thật vô lí đến nhường nào! Giữa đình làng, tôi như suy sụp và gào lên khóc thảm thiết: khóc vì thương chồng bị đánh đập dã man, khóc vì thương đứa con nhỏ phải xa vòng tay của mình để làm kẻ ở cho nhà người khác và khóc vì những bất công của xã hội mà vợ chồng tôi đang phải gánh chịu.

Đêm hôm đó, bọn chúng trả chồng tôi về nhà. Tôi cố gắng gọi mãi, lay mãi nhưng anh không dậy. Tôi lo lắng, cuống quýt không biết phải làm gì. Trong giây phút ấy, trong lòng tôi dậy lên những suy nghĩ tiêu cực, tôi sợ chồng tôi đã ra đi, hai hàng nước mắt cứ thế lăn dài trên má. Bà con làng xóm nghe tiếng khóc bèn chạy đến ra sức giúp tôi chăm sóc nên chồng tôi cuối cùng cũng tỉnh dậy. Tôi vui mừng khôn xiết và dường như quên hết đi cái sự đời khắc nghiệt ngoài kia và cái đói đang còn cào râm ran trong bụng mình. Bà lão hàng xóm thương xót cho cảnh ngộ của vợ chồng tôi nên đã mang sang cho bát gạo để nấu cháo.

Cháo chín, tôi múc đều ra các bát và hơ quạt cho nguội bớt. Vừa dứt tay, tiếng trống và tiếng tù và lại vang lên inh ỏi. Bà lão lúc này lại lật đật chạy sang nhắc nhở tôi đưa chồng đi trốn trước khi bọn cai lệ đến bắt. Cháo hơi nguội, tôi mang ra chỗ chồng và nhắc nhở anh ăn đi một chút cho lại sức thì bọn cai lệ ập tới trên tay nào là dây thừng, roi song,... bọn chúng gõ roi xuống sàn và chửi rủa:

- Thằng kia! Ông tưởng mày chết đêm qua, còn sống đấy à? Nộp tiền sưu! Mau!

Lời đe dọa của chúng khiến chồng tôi khiếp vía buông bát cháo xuống và nằm vật ra giường không nói được câu gì. Bọn chúng không những không buông tha mà còn ra sức mĩa mai chồng tôi và quay sang tôi quát tháo. Tôi xuống nước van xin bọn chúng cho vợ chồng tôi khát phần sưu của người em chồng đã mất. Nhưng tôi càng xuống nước, càng nhỏ nhẹ, bọn chúng càng lấn tới. Hết chửi rủa, quát mắng lại đến đe dọa dỡ nhà và ra lệnh trói người chồng khốn khổ của tôi mang đi đánh. Tôi van xin hết mức nhưng chỉ nhận lại là những cái đánh, cái tát như trời giáng vào mặt. Đến lúc này, tôi gần như không thể chịu đựng được nữa, tôi nghiêng hai hàm răng ken két và gầm gọng:

- Mày trói chồng bà đi, bà cho mày xem!

Vừa dứt lời tôi nhảy vào túm cổ áo một tên dúi ra cửa, mấy tên người nhà lí trưởng tính sẵn số bước đến tính giờ gây đánh tôi nhưng đã bị tôi kịp thời cản lại, sau một hồi giằng co nhau cuối cùng cả hai bên ngã văng ra đất, nhưng sức chúng sao có thể bằng người đàn bà con mọn lực điền này, chỉ một lát sau chúng bị tôi túm cổ và ném ra nhào ra thềm. Mấy đứa con của tôi thấy cảnh gây lộn chỉ biết kêu khóc om sòm, người chồng tôi nghiệp của tôi dường như vô cùng lo sợ nhưng sức khỏe yếu

không thể ngồi dậy can ngăn mà chỉ van xin tôi đừng đánh bọn chúng trong tiếng thều thào. Nhưng cơn giận của tôi đã lên đến đỉnh điểm và không thể kiểm soát được nữa nên tôi bỏ ngoài tai lời chồng mà rít lên từng tiếng:

- Thà ngồi tù. Để cho chúng nó làm tình làm tội mãi thế, tôi không chịu được...

Những dòng hồi ức bị cắt ngang khi tiếng khóc của đứa con mới lọt lòng của tôi vang lên. Tôi trở lại với hiện thực cuộc sống nhưng những cảm xúc mãnh liệt lúc tôi dám đứng lên đánh lại bọn cai lệ và người nhà lí trưởng thì vẫn còn nguyên vẹn như mới xảy ra. Con giun xéo mãi cùng quần, khi sự chịu đựng áp bức của con người đến một giới hạn nào đó sẽ trở thành tức nước vỡ bờ và bộc phát mạnh mẽ. Tôi chưa bao giờ hối hận về những việc làm ngày đó và sau này tôi cũng sẽ dạy dỗ các con mình để cho chúng biết đứng lên đấu tranh vì lẽ phải.

Bài văn Đóng vai nhân vật chị Dậu kể lại đoạn trích Tức nước vỡ bờ mẫu 3 chọn lọc

Tôi đau đớn lắm khi phải đem bán đứa con gái đầu lòng với đàn chó nhưng vẫn chưa đủ tiền nộp sưu cho chồng mình. Chồng tôi vì thiếu tiền sưu mà bị giam cầm, đánh đập đến tàn nhẫn mãi đến hôm qua, người ta mới cởi chồng tôi về, nhìn thấy anh ấy như một xác chết. May rằng còn có bà con đến cứu anh ấy mới trở về. Bà con hàng xóm thương tình cho bát gạo, nấu cháo để anh ấy húp cho khỏe.

Nấu cháo xong, tôi bung lên cho chồng, vừa mới ngồi dậy, trên tay còn bung bát cháo, chưa kịp ăn thì mấy tên ác ôn đó là cai lệ và người nhà lí trưởng sầm sập tiến vào trên tay cầm roi song, tay thước, dây thừng. Ông cai lệ gõ đầu roi xuống đất, hét lên và bắt chồng tôi phải nộp tiền sưu. Lo sợ bị đánh nên chồng tôi vội để bát cháo xuống lăn đùng ra mà không nói được câu nói. Ông người nhà lí trưởng còn miệng cay độc.

Trước hoàn cảnh ngặt nghèo đó tôi chỉ còn biết cúi đầu van xin người nhà ông lí trưởng, xin được khát qua lần sau. Ông cai lệ đã quát mắng, chửi rủa một cách thậm tệ. Chồng tôi đang đau ốm không van xin chắc chồng tôi không qua khỏi.

Đùng đùng, ông cai lệ giật cái thừng trong tay người nhà lí trưởng và chạy vào để trói chồng tôi. Tôi vội đặt con xuống đất, chạy vào xin tha cho chồng. “Tha này! Tha này!”, vừa nói ông ta vừa bịch luôn vào ngực tôi mấy bịch rồi lại sấn đến để trói chồng tôi. Lúc đó tức quá tôi vội quát:

Chồng tôi đau ốm, ông không được phép hành hạ!

Ông ta lại tát vào mặt tôi. Lúc này tôi không còn là lúc cúi đầu van xin nữa, sức mạnh từ đâu đã trào lên khiến tôi nghiến hai hàm răng: Mày trói ngày chồng bà đi, bà cho mày xem!

Tôi túm lấy cổ, ấn dúi ra cửa, hấn ngả chổng quèo, miệng vẫn nham nhảm thét trối vợ chồng tôi. Người nhà lí trưởng chạy đến giờ gậy đánh tôi. Tôi biết được ý định đó nắm ngay được gậy của hắn, túm tóc hắn, lẳng cho một cái, hấn ngã nhào.

Tôi vẫn không hiểu được tại sao và từ đâu tôi lại có sức mạnh đánh ngã cả hai tên ác ôn đó. Có thể là từ bản năng của người vợ khi thấy chồng bị áp bức đến thậm tệ đã trỗi dậy.

Văn mẫu Đóng vai nhân vật chị Dậu kể lại đoạn trích Tức nước vỡ bờ số 4 ngắn gọn

Gia đình tôi nghèo túng, đến cơm ăn áo mặc còn không có, lại thiếu suất sưu... Tôi phải chạy vay ngược xuôi để kiếm tiền nộp thuế cho chồng. Đến hạn mà chưa có tiền nộp sưu cai lệ và người nhà lí trưởng đến đòi nợ và xông vào nhà bắt chồng tôi lôi ra đình.. Chồng tôi sau đó được người ta trả về như một cái xác chết.

Bà lão hàng xóm thương tình cho tôi bát gạo để nấu cháo cho chồng ăn. Tôi vội đi nấu ngay để chồng ăn vì anh ấy đã kiệt sức. Chắc sau khi húp xong bát cháo anh Dậu sẽ khỏe lại.

Khi chồng tôi bung bát cháo lên chưa kịp ăn thì đã có tiếng đập cửa cai lệ và người nhà lí trưởng xông vào. Chồng tôi hốt hoảng đặt bát cháo xuống và lăn đùng ra phản. Tôi thấy thế cũng hoảng sợ, vội van xin:

– Nhà cháu đã túng lại còn phải đóng suất sưu của chú nó nữa, nên mới lôi thôi như thế. Chứ cháu có dám bỏ bê tiền sưu của nhà nước đâu? Hai ông làm phúc cho cháu khát...

Tên cai lệ trợn mắt, hung dữ và quát xối xả vào mặt tôi. Vì thương chồng nên tôi vẫn cầu xin, chỉ mong cho mình được khát qua lần này mà thôi, dù chỉ qua ngày hôm nay cũng được. Tên cai lệ vẫn bỏ ngoài tai. Tên cai lệ giật phất cái sợi dây thừng sầm sập chạy ngay đến chỗ chồng tôi đang nằm định trối anh Dậu. Tôi hoảng sợ, chạy lại cầu xin. Nhưng hắn phản ứng lại bằng cách đánh vào ngực bịch bịch. Đối với tôi, chồng con quan trọng nhất, không thể chịu nổi nữa tôi cự lại:

– Chồng tôi đau ốm, ông không được phép hành hạ!

Hắn tát vào mặt tôi, bị đòn nện tôi không thể chịu được, sự tức giận lên cao tôi nghiến hai hàm răng, tôi quát:

– Mày trói chồng bà đi, bà cho mày xem!

Tên cai lệ bỏ ngoài tai vẫn bước tới chỗ anh Dậu. Tôi túm lấy cổ hắn ấn dúi ra cửa, bịch vào bụng vài phát. Tôi vớ được cây gậy, cả 2 giăng co nhau, áp vào vật nhau rồi túm tóc lẳng cho một cái, ngã ngào ra thềm. Dường như sức của người đàn bà lực khí lòng ngật tràn sự tức giận, cắn phẫn đủ sức quật ngã tên cai lệ. Vẫn chưa nguôi cơn giận, tôi bất chấp hậu quả đánh cho tên cai lệ bầm dập.

Chồng tôi sợ, van xin tôi đừng làm vậy nếu không ở tù. Nhưng tôi dứt khoát thà ngồi tù còn hơn để chúng nó hành hạ mình khổ sở đến cùng cực.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download Văn mẫu **Đóng vai chị Dậu kể lại đoạn trích Tức nước vỡ bờ** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.